

Evharistična procesija v Afriki.
Misijskar podeli množici sv. blagoslov.

Evharistični svetovni kongres na Dunaju in Družba sv. Petra Klaverja.

Evharistična misijonska razstava Družbe sv. Petra Klaverja je bila v soboto 7. septembra ob pol peti uri popoldne slovesno otvorjena. Navzoče so bile grofice Attems, Daun, Hoyos, mnogo zunanjih članov, pospeševalcev in pospeševalk. Bil je svečan prizor, ko je prelat Cecconi, kanonik pri Sv. Štefanu, blagoslovil okusno urejene, v dveh prostorih spravljene evharistične bogoslužne reči, paramente in cerkveno perilo. Izdelke so poslali prijatelji misijonov iz različnih avstrijskih dežel. Marljive ženske roke iz Ljubljane, Dunaja, Prage, Solnograda, Linca, Steyerja, Bocna, Trsta, Krakova itd. so z ljubeznijo izvršile vse, kar je potrebno za službo božjo. Tekom enega leta je prišlo toliko skupaj, da smo komaj mogli shraniti vse to. Posebno moramo omeniti svetih posod, ki smo jih toliko dobili na naš oklic meseca avgusta. Imeli smo 12 kelihov, nad 30 ciborijev in 5 monštranc. Nad 70 mašnih oblačil, mnogo kadilnic, zvonov in mašnih knjig, en velik zvon, baldahin in križ za procesije, tabernakel, prenosni oltar, mnogo zastav, 2 harmonija, je tukaj.

Iz vseh delov sveta prihiteči udeleženci kongresa so obiskali v velikem številu našo razstavo. Bila je to pisana in zanimiva podoba vseh narodov. Devet izdaj našega „Odmeva“ smo lahko razdali, obiskovalci, ki v tujini tako radi zopet vidijo svoj materin jezik, so bili pogosto zelo očarani. — Našo razstavo je obiskalo tudi mnogo cerkvenih knezov, visokih dostojanstvenikov in duhovnikov, tudi več članov cesarskega dvora in visokega plemstva. Imenujemo samo toskansko nadvojvodinjo Marijo Kristino in njeno sestro, princezino Marijo Jožefo z dvorno damo grofico Koreth, veliko vojvodinjo-vdovo Alico Toskansko s 3 hčerkami, nadvojvodinje Margareto, Germano in Nežo, Nj. kraljevo visokost princa Maksa Saksonskega, škofo: grof Mikes iz Steinamangra, Czehowicz iz Přemiyšla, Medard Kohl iz Grana, dr. Rieder iz Solnograda, Zorn pl. Bulach iz Strassburga, misijonski škof Geyer iz Kartuma, provincijal o. Wimmer, S. J. o. Blum, vrhovni prednik Družbe Božje besede (Steyl), o. Deshairs, vrhovni prednik Oblatov sv. Frančiška Saleškega in drugi.

Naša generalna voditeljica grofica Ledochowska v družbi z lokalno voditeljico dunajske podružnice, ki so ju podpirali skrbni zunanji člani, pospeševalci in pospeševalke, sta imeli od jutra do večera dovolj opravka, da sta vodili goste po razstavnih prostorih in dajali potrebna pojasnila.

Po dovršeni razstavi, ki je bila odprta do 19. septembra, se je poslalo mnogo stvari v Afriko, v vzhodno in zapadno, južno in centralno Afriko. Blagoslov in veselje tega krasnega evharističnega kongresa na Dunaju se bo razširilo tudi po daljnih afrikanskih pokrajinah in bo tam krepilo vero in ljubezen do Zveličarja, skritega v najsvetejšem oltarskem Zakramentu, ter bo napravilo ubogim misijonarjem lepo božičnico.

Tudi sicer je delovala naša generalna voditeljica med kongresom za misijonsko propagando. V četrtek popoldne, dne 11. septembra, se je udeležila poljskega ženskega shoda v dvorani trgovstva ter je čitala svoje poročilo o izvršitvi papeževih odlokov glede svetega obhajila v afrikanskih misijonih. Dvorana je bila natlačeno polna. Nič manj nego šest poljskih škofov je bilo navzočih, in sicer škof Likowski, Pozen, škof Pelczar, Přemiyšl, nadškof Teodorowicz, Lemberg, grško-katoliški škof Czehowicz, Přemiyšl, škof Karaš, Rusko-Poljsko, nadškof Symon, Rim. Ob koncu shoda se je med drugimi resolucijami sprejela tudi naslednja: **Družba sv. Petra Klaverja za afrikanske misijone naj se z vsemi močmi in z vsemi sredstvi, posebno z denarnimi darovi, podpira.** Škof Pelczar je utemeljeval to resolucijo z navdušenimi besedami, povdarjajoč, da je generalna voditeljica

imenovane Družbe Poljakinja, nečakinja umrlega kardinala Ledohowskega, ki je posvetila vse svoje življenje misijonom. Častna dolžnost vsakega katoliškega Poljaka je torej, da se udeleži tega dela rešitve duš.

Še isti popoldne je hitela naša generalna voditeljica v sekcijo francoskih dam v sionskem samostanu, kjer se je vršil shod pod pokroviteljstvom Nj. c. in kr. visokosti gospe nadvojvodinje Marije Annunziata. Prišla je tudi Nj. kraljeva visokost Parmaska nadvojvodinja-vdova s tremi princesinjami. Pred mnogoštevilnimi poslušalci je brala naša generalna voditeljica o pogostnem obhajilu v afrikanskih misijonih. Proti koncu tega shoda je prišel tudi Njega eminenca kardinal Amette, nadškof pariški, in govoril krasne, navdušujoče besede navzočim.

Isto poročilo, dasi radi pomanjkanja časa nekoliko okrajšano, je imela grofica Ledohowska v petek dne 13. septembra popoldne na shodu belgijskih dam v sionskem samostanu ter je nato kratko poročala tudi o naši Družbi. To poročilo je vzbudilo živahno zanimanje. To zborovanje sta počastila s svojo navzočnostjo Nj. eminenca kardinal Mercier iz Mechelna in Nj. c. in kr. visokost gospa nadvojvodinja Jožefa. Vodil je zborovanje msgr. Croy, ki ga je podpiral tajnik belgijske sekcije, o. Perier, L. J. iz Antwerpna.

Končno se je udeležila naša generalna voditeljica tudi shoda italijanske sekcije v minoritski cerkvi, toda radi neke pomote ni mogla čitati svojega poročila. Ko jo je predsednik sekcije, grof Gentiloni, k temu pozval, je prečitala samo svoj tozadevni predlog, ki je bil soglasno sprejet in ki ga je tudi župnik od Sv. Tomaža v Milanu toplo utemeljeval.

Tako je našla Družba sv. Petra Klaverja tudi za časa evharističnega svetovnega kongresa mnogo prilike, da si je pridobila novih prijateljev za afrikanske misijone. In tako je postal blagoslov kongresa tudi blagoslov za Družbo in za Afriko, otroka njene skrbi.

O najstarejših običajih v deželi Uganda z ozirom na njihovo sličnost z vero Jezusa Kristusa.

Ob obisku nekaterih katoliških poglavarjev pri msgr. Streicherju, apostolskem vikarju v Severni-Nyanca, se je govorilo o zares zelo očitnem sorodstvu mnogih verskih načel in starih običajev Ugande z dogmami (verskimi resnicami in običaji krščanstva). To sorodstvo je že dolgo vzbujalo pozornost pri onih kristjanih v Ugandi, ki kaj mislijo, ter jim daje povod, da menijo, da so njihovi predniki, ki so prišli menda iz Južne Etijopije, poznali krščansko vero in bili bržkone sami kristjani. Msgr. Streicher je z veseljem slišal besede svojih obiskovalcev o tem zanimivem predmetu in je prosil najrazumnejšega in na najvišji stopnji

stoječega izmed njih, naj bi mu izročil pismeno te ideje. Še isti večer je imel v rokah poročilo in njemu se imamo zahvaliti, da lahko svojim bralcem ta originalni in zanimivi spis skoro dobesedno priobčimo:

Naslednje so nam naši predniki vedno izročevali:

Kintu, prvi kralj te dežele, je prišel z nebes z eno edino ženo, ki se je imenovala Nambubi; iz tega bi se dalo sklepati, da je bila prej monogamija v navadi.

Izročilo v Ugandi pravi, da bi v pradobi ljudem ne bilo treba umreti. Smrt je prišla na ta način na svet: Ko sta zapustila Kintu in njegova žena nebo, jima je reklo nebo: „Sedaj, ko bodeta prebivala na zemlji, ne pridita več semkaj, kajti če vaju zapazi smrt, vaju bo hotela vedno spremljati.“ Med potjo se je spomnila Nambubi, žena Kintova, da je pozabila proso za svojo kokoš. Zato se je vrnila, toda smrt jo je videla in ji rekla: „Medve greva skupaj.“ Tako je prišla smrt na zemljo in pomorila Kintu vse otroke. Iz tega sklepamo, da so naši predniki vedeli, da se je pregrešila žena najprej zoper pokorščino. Za njo je bilo proso sad drevesa.

Naši predniki so si bili svesti, da je neko višje bitje, gospod vseh ljudi, kajti v jezi so šli otroci v bananski gaj in klicali dvigaje roke proti nebu: „Bog, Bog, vzemi me proč!“ ali: „Maščuj me, kajti ti si vseмогоčen!“

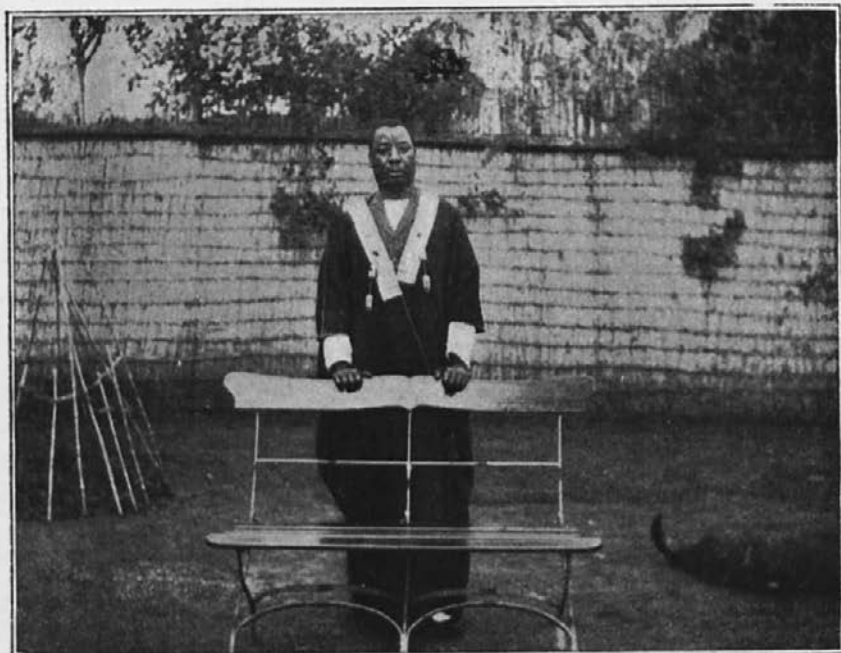
Neki naš pregovor pravi: „Starši nam dajo telo, ne pa duše.“ Vedno so verovali tukaj na neumrljivost duše; dalje so verovali, da je duša, ko se je ločila od telesa, na višji stopnji kakor živeči na zemlji, da vse vidi, vse razume, da ji ne more nikdo zabraniti iti, kamor hoče. Duše umrlih so zelo častili in če je kdo v tujini umrl, so mu postavili kolibo, kajti bili so prepričani, da se bo njegova duša na vsak način vrnila k svoji družini. Celó molili so duše umrlih, da bi od njih dobili zopet zdravje.

Učili so nas nadalje, da bo oni, ki umrje, sojen, preden pride v kraljestvo mrtvih. Povedati mora, kakšne smrti je umrl, in bo potem onim pridružen, ki so na enak način umrli. Ako je imel otroke, prihitijo ti, da mu pomagajo in mu šepčejo besede, da svojo stvar dobro zagovarja. Mi imamo pregovor, ki pravi: „Ravno sem umrl, zato še ne vem, kako je v kraljestvu mrtvih.“ — Naši praroditelji so bili torej prepričani, da pride človek po smrti pred sodbo.

Verovali so tudi v vstajenje po smrti. Tako so pravili onim, katerim so odrezali ušesa: „Ne bodite hudi, če vas zasmehujejo, ker nimate ušes, kajti enkrat vam bodo gotovo zopet zrastle.“ Pregovor, ki je spričeval vstajenje, je rekel: „Suženj, ki ne je, zbira zalogo.“

Naši očetje so rekli: „V nebesih ni smrti; kdor je v nebesih, nikoli ne umre.“ Zato so peli: „Ko bi imel peruti, zletel bi v nebesa, da bi ušel smrti. — Če hočeš uteči smrti, pojdi v nebesa in potem se ti je ni treba več bati.“ — Mnogi so si dali ime: „Nebeški mir,“ zopet dokaz, da so verovali v blaženost na onem svetu.

Zatrjevali so dalje, da se nahajajo v nebesih ljudje z repom. Mislimo, da so menili s tem angele in to, kar so imenovali rep, so gotovo peruti, kakor jih imajo angeli na podobah.

Stanislaw Mugwanya, eden treh voditeljev v Ugandi.

Pri pozdravu je vprašal prvi: „Kako se ti godi?“ in drugi je odgovoril: „Dobro se mi godi, varuh me še čuva,“ in gotovo je mislil na angela varuha.

Imeli so tu pri nas mali kip kateregakoli boga; vsako leto so ga vzeli iz njegove kolibe ter ga javno izpostavili. V teku devetih dni se je zbralo ljudstvo; bobnali so, bili so prazniki. Vsi čarovniki in vsi duhovniki bogov so se udeležili slovesnosti. Ta malikova podoba je rekla z velikim glasom:

„Jaz sem pot laži“ in: „Iskali me boste, toda ne boste me našli,“ in zopet: „Jaz sem nečisti bog.“ Vsakdo je poznal besedo: „Kar te vleče k praznoverstvu, to te bo pahnilo v ogenj.“ Gotovo so smatrali ta ogenj za pekel.

Ko so vpeljali v Ugandi prva oblačila, ni hotel sprejemati Lubal (bog) tistih, ki so se s temi oblačili in jim je prepovedal vhod v svojo kolibo. Vzrok, zakaj je sovražil oblačila, je pač bil, kakor menimo, čuvstvo, da jim bo sledila vera, ki ga bo zapodila iz njegove koč.

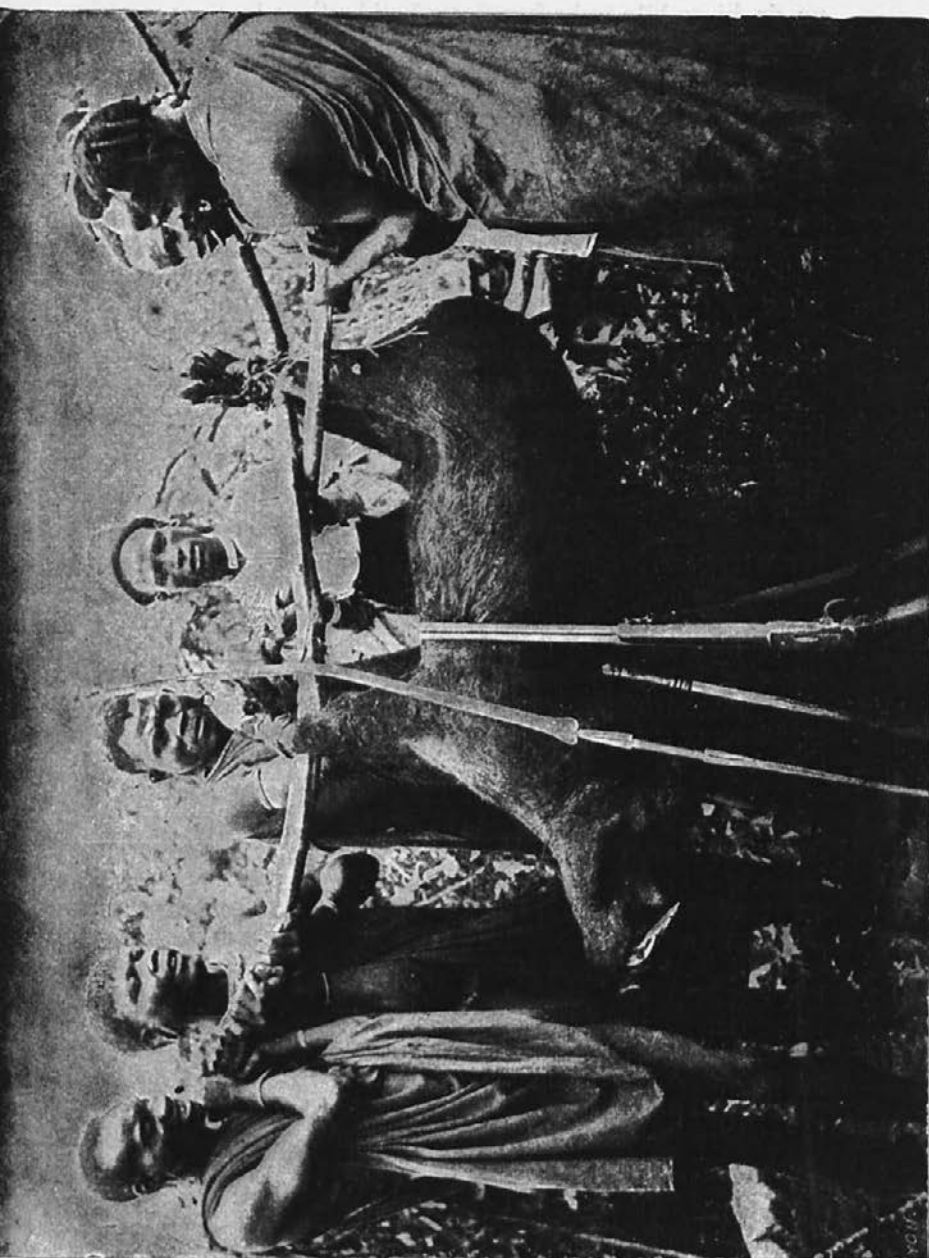
Od nekdanj se posluževali tukajšni čarovniki sandalov, da bi prorokovali prihodnost. Na eni sandali je bil prišit križ, ki je bil izdelan iz svetlobelih denarnih školjk. Če je bila usoda ugodna, tedaj je rekel čarovnik temu, ki je bil prišel, da bi ga vprašal za svet: „Označi se s temi sandali.“ Nato je napravil mož pravo znamenje križa. Čarovnik je pa napravil na svojega klienta drugo znamenje, tako da se je dotaknil s sandalo čela, prsi, desne in leve rame in prišel z njo do nog. Skoro nas to spominja na les križa na Kalvariji in na rane križanega Jezusa.

Takoj, ko se je otrok narodil, so ga polili z vodo, da bi se rešil svojih sovražnikov in bi živel. Pozneje se je vršila ceremonija krsta, ko so mu dali ime; vlili so vode na glavo otroka in ga namazali s sirovim maslom. Potem mu je dal ded po očetu ime enega svojih prednikov rekoč: „Naj te čuva tvoj praded N.; podari naj ti dolgo življenje, kakor je sam dolgo živel.“ Od tega časa naprej so smatrali otroka prostega grehov; stopil je iz vrste malih otrok in so ga prištevali med odrasle ljudi. Istega dne se je zbrala tudi vsa družina k gostovanju. Danes nam je jasno, da spominja ta obred na krst.

Ob smrti so pokropili osebo z vodo, ker so pripisovali vodi očiščajočo moč; potem so jo namazali s sirovim maslom. To spominja na poslednje olje. Potem so telo močno raztegnili in zavili v drevesno skorjo, kakor delamo mi navadno še danes.

V Ugandi častimo posebno Namasolo (mater kraljico). Katikiro, prvi minister, sam kleči pred njo in kralj ji ničesar ne odreče. Ona je imela oblast, da je odstavljala poglavarje in izročala njihovo čast drugim. Noben kraljev kneževič ni mogel biti obsojen k smrti, ne da bi bili prej njo vprašali.

V Ugandi bi bil nerodnež, ki bi se bil drznil pred kraljem drugega hvaliti, takoj umorjen ali pokvečen, kajti samo kralju se pristoja hvala; zato ga pozdravljajo z besedami: „Osince, ti prekašaš vse!“ Samo Namasola se je smela hvaliti,

Vesela vrnitev z lova.

ne da bi se bilo treba hvalilcem bati kraljeve jeze, nasprotno, veselilo ga je, če je slišal, da se je njegova mati hvalila.

Mati kraljica se je imenovala „Kabaka“, ime, ki gre samo kralju; — „Naluggi“, to je „duri, ki peljejo h kralju“; „Nabinene“, to je „ki presega vso visokost“; „Najjano“, to je „ki presega vse čudovito“. Včasih so prosili k smrti ali v pokvečenje obsojeni kralja, naj se jih usmili iz ljubezni do svoje matere: „Gospod, v imenu Naluggi, Nabinene!“ In zgodilo se je, da jih je kralj pomilostil.

Ta ljubezen do staršev se da razložiti samo iz vere in če se danes v Ugandi veselimo nad pobožnostjo do blažene Device Marije, se moramo zato zahvaliti našim prednikom, ki so nam vcepili veliko spoštovanje do Namasole.

Bogovi te dežele so imeli vedno posebno ljubezen do devic. Njihove kolibe so čuvale hčerke, ki še niso bile omožene; kajti deviška hčerka je bila najvarnejše zavetje proti vsaki nesreči. Tudi to je ostanek vere.

Prej je bila razširjena govorica, da je bil nekdanj kralj te dežele kača, katero je Kintu pregnal. To pomeni, da je Kintu z vero, ki jo je bil prinesel v deželo, pregnal kačo, namreč hudiča.

Kar je Kintu ljudstvu posebno priljubilo, je bilo to, da je bil dober. To dobroto je kazal celo napram neživim stvarim, katere je imenoval svoje otroke. Hotel je, da se strah povsod izžene. Prej se je imetje bližnjega zelo varovalo in nikomur ni prišlo na misel, da bi si osvojil posestvo bližnjega.

Našim prednikom se je studila nenravnost; žene so se zelo varovale iz strahu, da bi se same ali njihovi otroci kaznovali s smrtjo. Bilo je prepovedano nenravno govorjenje in če je kdo izustil v prisotnosti drugega umazano besedo, ga je razžalil. Tudi ni bilo dovoljeno gledati nečastne reči; otrokom so to zabranjevali s tem, da so jim pravili, da povzročijo taki pogledi oslepljenje. — Toda pozneje, pod kraljem Mukabja, so začeli zanemarjati te dobre navade in nravno življenje se je poslabšalo. Ravno vsled slabega obnašanja, bolj kakor zaradi drugih pregreškov, so mnoge umorili ali jih oslepili.

Sedaj razvidimo, da je bila krščanska vera, ki je učila naše praroditelje ter jim priporočala kreposti: dobroto, pravičnost, odpuščenje in čistost.

Jaz:

Stanko Mugwanya,
glava pravičnosti v Ugandi.

Kuge, lakote in vojske, reši nas, o Gospod!

Ljubi bralci! Kakor nam poroča naslednje pismo iz Rombo v Nemški vzhodni Afriki, je velik del Afrike napadla kuga. Spet je enkrat treba hitre pomoči. Ali jo naj odrečemo?

Strah kuge je zadnji čas grozil tudi nam in je v enem delu Evrope (v Rusiji) že razsajal. Neka druga huda bolezen, kolera, je veliko dežel v Evropi lansko leto hudo nadlegovala. Pa smo šibo božjo popolnoma zaslužili. Če hočemo, da nam Vsemogočni po Marijini priprošnji v prihodnje prizanese, bodimo usmiljeni, radodarni, velikodušni napram Afrikanecem, katere kuga stiska. Izkažite se vredne, ljubi dobrotniki in bralci, zaupanja, katero že stavijo misijonarji v vas. Pošljite nam svoj prispevek, veliko ali malo, pod geslom: „Za okužence v Afriki.“ Prosim vas za to goreče. Bog vam bo tisočkrat povrnil.

M. T. L.

O. Rudler, C. S. Sp., piše iz Rombo 7. mal. travna 1912:

„Od polovice marca naprej divjá v veliki deželi Rombo grozna nalezljiva bolezen, ki zahteva mnogo žrtev: namreč kuga. Do danes je 64 oseb uradno naznanjenih, da so umrle. Takoj ob začetku gorja je vlada vpeljala zdravstveno službo, da bi podajala ljudem potrebne ukrepe in navodila v obrambo. Zdravniki pravijo, da so brez moči pri teh bolnikih. Zdi se, da ni sredstva zoper pljučno kugo. Bolnike ločijo in zdravim se prepove hoditi v njih bližino. Ubogi okuženci umirajo, zapuščeni celo od najbližjih sorodnikov. Kogar to zlo napade, je v treh dneh mrtev. Mrličje iz previdnosti sežigajo in tudi njihove kočje zanetijo, da zgori vse, kar je notri: obleka, reči, živež, kakor n. pr. bob, ki je poleg banan glavni živež Vahagajev. Pred komaj dvema mesecema je bila velika žetev. Ubogi ljudje! Kje naj stanujejo preostali, odkod naj jemljejo svoj živež? Nemška vlada sicer da za vsako požgano kočjo 5 do 6 rupij (7 do 8 mark) odškodnine. To je že nekaj, pa malo za največje reveže. Kaj bo iz otrok, katerih oče, mati in starejši bratje in sestre so podlegli bolezni? Katoliški misijon mora tu vzeti težko breme nase.

Kakor v letih lakote 1907–1910, ki so takrat pustošila našo deželo, tako prihajam tudi letos in trkam zaupno na vaša vrata; vaša velikodušnost bo ubogim okužencem prihitela na pomoč. V njih imenu prosim miloščine, ki naj lajša veliko gorje.“

☉ Kratka misijonska poročila. ☉

Preganjanje cerkve v portugalskih naselbinah od strani vlade ne neha. — Sledeče poroča O. Kančela iz Družbe očetov od Svetega Duha: Zistematično zasledujejo cvetoče misijone v Kunene, Kongo in Cimbebaziji z njihovimi številnimi postajami po deželi, ki so bile pri mojem zadnjem obisku bujno razvite. Nič manj nimajo trpeti misijonske postaje okraja Lunda. — V Malangi so zavpili nad nami ter zagrozili z raznimi težavami; prosto vodstvo naših posestev se nam je prepovedalo in podpirane šole so nam odtegnili. Večina naših katehistov je zapustila svoje skoro razpadle postaje, ker se niso več čutili varne. Mi pa se ne nehamo boriti in smo že skoro vse svoje otroke spet zbrali. — V Musuko je huda lakota; zraven grozno preiskovanje, ki so jo povzročili prostozidarji s svojimi obdolžitvami in prevrati. K sreči se je preiskava obrnila proti povzročiteljem, in tako se je reklo: Vse je zbrisano! — V

Libolo je bilo še slabše. Dvakrat so nas pregnali iz misijona in nam vzeli vse. Vsi otroci in nekaj družin je zbežalo, in ubogi, raztreseni in zapuščeni misijonarji so pri bližnjih zamorcih po cele mesece iskali zavetja. — V Loandi je bil izvrsten penzionat za dekleta pod vodstvom sester Svetega Jožefa v Kluniju, in v nekem revnem mestnem delu dobro obiskovan eksternat, o katerem se je mnogo obetalo za moralno povzdigo nesrečnih zamorcev. Pa je prišel deželni namestnik in prepovedal prvic sestram nositi svojo versko obleko; potem jih je dal izpoditi in z njimi tudi frančiškanke, ki so vodile bolnišnice in zavetišča pregnancev. Še večja nezgoda nam preti: uporaba nove civilne postave, ki prepoveduje krščevanje, preden se vpiše v civilni register. Toda naš Bog še živi s svojo vsemodro previdnostjo; mi smo pod njegovim varstvom. Pa moliti moramo in druge vabiti k temu!

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Oddajišče Aachen. Afrikanski muzej, ki so ga ustanovile čč. uršulinke medtem, ko je trajal katoliški shod, je bil prav dobro obiskan. Ogedali so si ga med drugimi tudi rottenburški škof Keppler, kolinski namestni škof dr. Müller, škof Geyer, Apostolski vikar Osrednje Afrike, in opat Renzel iz Merkelbecka. Posebno zanimanje so vzbudili maliki iz portugalskega Spodnjega Kongo, nadalje velik, naphan lev iz pokrajine Kilimandžaro.

Naša vrhovna voditeljica je zbrala v torek dne 13. vel. srpana pospeševalce in pospeševalke iz Aachena in od drugod v avli uršulink k shodu. Shod je bil zelo dobro obiskan ter je povzročil, da je število pospeševalk še bolj narastlo.

V sredo zjutraj je sprejel našo vrhovno voditeljico prečastiti škof rottenburški Keppler v avdijenci. Dovolil je radevolje, da se naša Družba razširi v njegovi škofiji in ga je veselilo, da je našla že v več krajih ugodna tla. — V sredo dopolne se je

vršil splošni misijonski shod, ki ga je sklicalo pet misijonskih družb skupno z našo Družbo, v slavnostni dvorani katoliškega shoda, na katerem so govorili knez Löwenstein, škof Geyer in ljudski učitelj Janssen-Ohlings. Prvi je pri naštevanju posameznih družb tudi kratko, pregledno opisal našo Družbo, njeno organizacijo in delovanje. Okoli 10.000 oseb je bilo na tem shodu in 3000 se jih je moralo odkloniti zaradi pomanjkanja prostora — govoreč dokaz za zanimanje, ki vlada med ljudstvom za poganske misijone.

Naj bi nas enaka misijonska oznanila kakor letos v Aachenu združila prihodnje leto na katoliškem shodu v Metzu!

II. kongres Družbe sv. Petra Klaverja v Mariji Einsiedeln od 27. do 31. vel. srpana 1912.

Dočim je naša generalna voditeljica grofica Marija Terezija Ledóchowska pozvala preteklo leto voditelje in voditeljice podružnic in oddajišč v Marija Sorg, je povabila letos k II. kongresu v Marija Einsiedeln tudi širše kroge, predvsem pospeševalce in pospeševalke naše Družbe. Odzvalo se je nad 300 oseb iz Švice, Avstrije, Nemčije in tudi iz drugih dežel. Večina jih je tudi prišla osebno, med njimi 12 duhovnikov. Kongres se je izvršil nad vse pričakovanje krasno in uspešno.

K pozdravu so se zbrali dne 27. vel. srpana zvečer udeleženci v dvorani hotela „Klostergarten“. Grofica M. T. Ledóchowska je pozdravila na prisrčen način udeležence, nakar so še posebej pozdravljali: preč. g. stolni dekan Schürmann iz Solothurna udeležence iz Švice, semeniški rektor Martin Kroismayr iz Seitenstettna udeležence in Avstrije in baronica Schönauehr iz Karlsruhe udeležence iz Nemčije. Vsak dan so se vršila posvetovanja vodstva in pospeševalcev, ki so bila zelo zanimiva. Sklenila so se s pozitivnimi uspehi, ne pa s kakimi praznimi resolucijami. Delalo se je resno in marljivo za važno zadevo afrikanskih misijonov. Vsak se je mnogo naučil, od najstarejšega pa do najmlajšega.

Največje važnosti je bilo, da smo drug drugega spoznali, se pogovorili in bili vzpodbujeni po zgledih. Tudi gospa generalna voditeljica je izjavila, da je iz medsebojnega pogovora izvedela marsikaj, posebno o mišljenju v krogih pospeševalcev, kar je za njo v marsikaterem oziru velike važnosti. Dobra volja udeležencev je bila naravnost čudovita.

Sijajni so bili vsi trije slavnostni shodi, ki so se vsakokrat vršili ob mnogobrojni udeležbi ob 4. uri popoldne v lepo okrašeni knežji dvorani samostana, čegar opat dr. o. Tomaž Bossart je prevzel pokroviteljstvo.

Pri prvem slavnostnem zborovanju je bil navzoč tudi opat iz Subiaco. Opat dr. o. Bossart je navzoče v navdušenih in ljubeznivih besedah pozdravil ter stavil celo prireditvev pod varstvo milostne Matere božje in vseh svetnikov, ki so živeli v tem samostanu. Generalna voditeljica je kratko in jasno odgovorila na vprašanje: Zakaj smo prišli v Einsiedeln?

Prvič, da se ljubi Materi božji in po njej njenemu Sinu zahvalimo, da lahko pripomoremo pri krasnem delu za rešitev ubogih poganov; potem pa, da dobimo novega poguma in nove gorečnosti, da energično podpiramo misijone po Družbi sv. Petra Klaverja. In končno smo prišli semkaj, ne da sklenemo le resolucije, ampak da vidimo tudi dejanja, da se sklepi tudi udejestijo. To pa se naj zgodi na ta način, da ustanovimo nova oddajišča Družbe, da dobimo zanje pospeševalcev in pospeševalk, da krepko podpiramo časnike Klaverjeve družbe. Strašna beseda na „Titanicu“, beseda „potapljamu se“, ki jo je rabil neki govornik na nemškem katoliškem shodu z ozirom na moderno družbo, naj je za nas bodrilni klic, da delamo dobro, dokler je še čas, za rešitev duš, da se duše toliko poganov in tudi naše lastne ne pogubijo.

Za grofico Ledóchowsko je Nj. kraljeva visokost princ Maks Saksonski obravnaval vprašanje: „Kaj nas brigajo za morci?“ Kot drugi govornik je dr. Viktor pl. Ernst, profesor bogoslovja v Luzernu obravnaval vprašanje: „Kako pospešujem kot duhovnik Družbo sv. Petra Klaverja?“ Ta zelo praktična izvajanja so veljala predvsem za duhovščino. Gospa generalna voditeljica je prečitala zatem brzojavko, ki jo je poslal pokrovitelj Družbe, eminenca kardinal Cassetta in ki so jo zborovalci z veseljem pozdravili. — Zvečer smo imeli prijetno zabavo v dvorani društva pomočnikov v samostanskem poslopju. Pospeševalke iz Solothurna so nas presenetile med drugim tudi z evharističnim predavanjem s slikami.

Pri drugem slavnostnem zborovanju so imeli udeleženci priliko spoznati odličnega govornika, bodočega stolnega župnika v Bazlu, župnika Mäderja iz Mümliswil. Na prepričevalen način je govoril o koristih, ki jih ima država od Družbe sv. Petra Klaverja. Za njim je govoril stolni kapitularni grof Žiga Ledóchowski iz Olomuca. Mojstersko je opisoval visoki govornik mlačnost odličnih krogov napram težnjam, ki jih zasleduje na svetu Družba sv. Petra Klaverja,

in požrtvovalnost preprostega katoliškega ljudstva. Z ozirom na krasno poročilo je pripovedovala grofica Ledóchowska nekaj zgledov, ki jih je sama doživela, kako so namreč revni ljudje dali vse svoje premoženje za misijone, dočim so mnogi bogataši le malo žrtvovali.

Na veliko veselje vseh je došel še isti dan od Nj. eminence kardinala Gotti, prefekta propagande, prisrčen brzojav. Še večje navdušenje je vzbudil brzojav od sv. očeta samega. Zadnji se glasi takole:

„Grofica M. T. Ledóchowska, hotel ‚Klostergarten‘
Einsiedeln.

Sveti oče se zahvaljuje za otroške prisege udanosti pospeševalcem in pospeševalkam Družbe sv. Petra Klaverja, ki so se zbrali h kongresu v interesu afrikanskih misijonov, ter jim pošilja vsem zaprošen apostolski blagoslov.

Kardinal Merry del Val.“

Živahni „živijo“ klici na sv. očeta so pokazali veselo razpoloženje zborovalcev.

Pri tretjem slavnostnem zborovanju je opisoval preč. o. Emil Volbert, S. J., iz Ljubljane na prisrčen način nadnaravno „lepoto Družbe“. Šesti in zadnji slavnostni govor je imel samostanski opat dr. o. Tomaž Bossart, ki je izdal številnim udeležencem, „zakaj tako iz srca rad sodeluje pri Družbi sv. Petra Klaverja“. „Prvič ugodim nameri in želji božjega Srca Jezusovega, drugič storim s tem delo, ki se mi šteje v zaslugo kakor malokatero delo.“ Srce polno ljubezni do duš, polno skrbi za večno srečo in čudovita pozna Družbe in njenih namenov se je razodevala iz vsakega stavka prečastitega govornika.

Sedaj sledijo nadvse ganljive sklepne besede generalne voditeljice, v katerih je izrazila svoje veselje nad tako dobro uspelim kongresom in se srčno zahvalila za ljubeznivo pomoč preč. g. opata Tomaža in slavnega samostana v Einsiedeln.

Za dober uspeh kongresa, tako nadaljuje govornica, se imamo zahvaliti razen božji dobrotljivosti predvsem ljubi Materi božji. Sveti Peter Klaver je gotovo tudi z veseljem iz nebes pomagal in ravnotako tudi 22 črnih mučenikov iz Ugande, ki so bili te dni v Rimu proglašeni častivrednim. Grofica se zahvaljuje za te lepe dneve tudi svojim pobožnim rajnim staršem, posebno svoji materi, ki je še iz daljave na svoji smrtni postelji njo samo in njeno delovanje blagoslovila. Konča z vročo prošnjo na Mater božjo, Mater Belih in Črnih: Blagoslovi nas, blagoslovi Družbo sv. Petra

Klaverja! Pomagaj nam, tvojim belim otrokom, da privedemo k tvojemu božjemu Sinu prav mnogo duš tvojih črnih otrok. Amen.

Sijajno zborovanje je bilo sklenjeno s papeževim blagoslovom, ki ga je na slovesen način podelil preč. opat Tomaž Bossart.

Ob pol deveti uri zvečer so priredili udeleženci kongresa procesijo s svetilkami ter se zopet zbrali v krasno razsvetljeni cerkvi milostne Matere božje. Bilo je namreč ob istem času 400 francoskih romarjev iz pokrajine Nancy v Einsiedeln, in ti so imeli vsak večer procesijo s svetilkami. Francoske in nemške pesmi so se menjavale in vladalo je slovesno, navdušeno, na nebeske radosti opominjajoče razpoloženje. In res, mi kongresisti smo imeli dovolj vzroka, da smo zapeli „Hvala bod' Gospod' Bogu“, kajti bili so res blaženi dnevi, ki smo jih doživeli.

V soboto jutraj ob pol sedmi uri se je vršil v samostanski cerkvi „requiem“ za rajne člane in pospeševalce Družbe sv. Petra Klaverja. Tako se bodo tudi ljubi ranjki lahko z nami veselili v nebesih!

Prihodnje leto se bo vršil nemški kongres najbrž v Beuronu in gotovo bo obisk še večji, ker bo vsak letošnji udeleženec z veseljem in navdušenjem delal za razširjenje Družbe in pripovedoval, kako veličasten je bil letošnji kongres v Einsiedeln.

V Afriko!

(Piše M. pl. Radkersberg-Radnicki.) (Dalje.)

Starši niso opazili bolečine, ki ga je grizla; da je trpel in slabo izgledal, je bilo pač naravno in pravično.

Nepremično je sedel Jurček v svojem skrivališču in gledal brez solz na Otonov grob in na jokajočo mater, in bolj ko kedaj je čutil kamen na prsih.

Ko je odšla, je tudi on zdrknil z drevesa. Pri tem je opazil, da je že nekaj rumenih listov zdrknilo za njim. O zdaj mu tudi drevo ne bo več dajalo skrivališča; zdaj bodo veje kmalu gole in mrtve strmele na pusto zemljo in potem v sneg! Streslo ga je, ko je mislil na ta sneg. Debel bel sneg

je tudi takrat ležal, ko so Otona nesli na pokopališče. V take misli vtopljen je zopet počasi korakal proti mestu. Bilo je skoro poldne, in čeprav je bilo staršem vseeno, ali je pravočasno prišel k jedi ali ne, vendar se ni hotel pregrešiti z neredom, ki ga oče prej ni mogel nikdar trpeti. Obstal je pred nekim stolom, ki je bilo zmeraj polno debelo tiskanih oznanil. Z velikimi rdečimi črkami je stalo tam na sivem papirju: „Prečastiti gospod o. Olfers, ki se je pred dvema mesecema vrnil iz Afrike, bo danes v dvorani telovadnega društva govoril o bedi naših črnih bratov.“

Prizor na ladji, katerega priča je bil pred nekaj urami, mu je zopet stopil pred oči. Čudno ga je spreletelo, in njega, ki ga dozdej ni nič ganilo, se je prvič zopet polastila želja, hrepenenje, da sliši ta govor. Pa ni imel niti toliko denarja, da bi plačal pičlo vstopnino; svojih staršev pa bi za nobeno ceno ne prosil. Poiskal je torej doma srebrno uro, ki je že več mesecev nenavita ležala v predalu njegove omarice, in jo je po jedi nesel v zastavljalnico.

„Koliko češ zanjo, fantek?“ je vprašal plešasti gospod z očali, ki je tam sedel.

„25 pfenigov,“ je odgovoril plašno.

Čudeč se ga je pogledal gospod, zmajal z glavo in izpolnil listek, ki ga je z zahtevanim denarjem tja porinil. — Skoro prvi v veliki, pisano slikani dvorani je bil Jurček. Ne daleč od govornikovega odra, med ruvajo pečjo in steno, je našel skrit prostorček, tako majhen, da se je samo otrok lahko noter zlekel, pa tako skrit, da ga nobeno oko ne bo tam doseglo. Polagoma se je polnila dvorana. Iz velikih, bajnih čas na pisanem stropu je žarela bela, bleščeča električna luč. Šum in šepet naokrog. Bilo je zelo soparno. Jurček pa vsega tega ni videl, ne slišal in ne čutil ničesar. Bil je zamišljen in če je včasih iz svojega kotička pokukal gor na pisani, svetli strop, je mislil na tisto deželo, proti kateri je hitel parnik, ki ga je to jutro opazoval; na deželo, kjer plavajo bele lotosove cvetlice na ljubkih, tihih vodah, kjer se da preteklost pozabiti in novo življenje začeti.

Slednjič pride govornik.

Bil je tisti, ki ga je videl med obema mladima misionarjema. Bil je 15 let v Afriki in se je vrnil šele pred pol letom, ko ga je prisilila bolehavost na to. Zdaj je zbiral novih moči za veliko ledino v daljnem jugu, kjer je bilo seme Odršenika še tako redko nasejano. Ogenj svete navdušenosti mu je gorel iz oči in ogreval njegove besede, da so stotine poslušalcev poslušale brez glasu. Govoril je preprosto in domače. Pa imel je moč govora, ki vre iz pre-

pričanega srca, in vsi so čutili z njim, da so tisti možje, ki so šli čez globoki ocean, ne zbirat zakladov, ne odkrivat novih svetov in da bi se z lavorjem obdani vrnili v domovino, ampak da bi blagonosni nauk Kristusov oznanjali ubogim paganskim narodom in enkrat revni in pozabljeni tam umrli, junaki v pravem pomenu besede. Z ginjenim glasom, bolj tiho ko glasno, je opisoval bedo črnega plemena.

„Saj so naši bratje“, je sklenil živahno, „in zato jim moramo pomagati. Ni nam treba življenja v nevarnost postavljati za nje, pa z molitvijo in milimi darovi hočemo vsaj kolikor mogoče storiti, da pospešujemo blagodejno delo spreobračanja poganov. Ti srečni mladenič“ — pri tem je pogledal na desno, kjer je stala gruča gimnazijcev in kjer je tudi Jurček sedel v svojem skrivališču, tako da je mislil, da se duhovnik naravnost na njega obrača — „ti srečni mladenič, ki preživiš svojo mladost skrbno odgojen, da nič ne veš, kaj je revščina in beda, tebi se brez zasluženja odpirajo zakladi znanosti in vere, treba ti je le zajemati, da postajaš zmeraj umnejši in boljši! Pomisli dobro: oni zamorski deček, ki v noči in zmoti živi v ponižanju, ne da bi mu svetila tolažba in zvezda upanja iz onega sveta z nebeškim svitom — on je tvoj brat! Njegova duša ima pred Bogom isto vrednost kakor tvoja, je ravnotako kakor tvoja odkupljena s Kristusovo krvjo! Misli na to, misli pogosto na to! In včasih, če še tako vabi pivo v čašah, položi tistih 10 pfenigov, ki bi jih za trenutni vžitek dal krčmarju, v nabiralnik za delo paganskih misijonov — in ti boš zato tisočero blagoslovljen. Kajti kdor reši bratovo dušo, reši svojo lastno, in odpuščajoče vodi božja roka tistega iz greha in pogube, katerega roka je bila milosrčna, da bi brate vodila iz noči k luči. Zagotavljam vas, ljubljani: dušo za dušo.“ (Dalje.)

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca listopada.

Dne 30. listopada, na god sv. apostola Andreja.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Evharistična misijonska razstava družbe sv. Petra Klaverja na Dunaju
od 7 do 18 kimovca 1912 (glej št. 11 stran 161).